

VI

Ach malý princí, tak jsem kousek po kousku pochopil tvůj teskný život. Dlouho pro tebe byly rozptýlením jen kouzelné západy slunce. Tuto novou podrobnost jsem se dověděl čtvrtého dne zrána, když jsi mi řekl:

„Mám strašně rád západy slunce. Pojdme se na jeden podívat...“

„Ale musíme počkat...“

„Počkat? Na co?“

„Až bude slunce zapadat.“

Nejprve ses zatvářil překvapeně a potom ses sám sobě zasmál. A řekl jsi mi:

„Já pořád myslím, že jsem doma!“

Skutečně. Když je v Americe poledne, víme, že nad Francií slunce zapadá. Stačilo by, abychom se mohli octnout za minutu ve Francii, a viděli bychom západ slunce.

Bohužel Francie je příliš daleko. Ale na tvé malinké planetě ti stačilo posunout židli o několik kroků. A díval ses na soumrak, kdykoliv se ti zachtělo...

„Jednou jsem viděl slunce zapadat třiačtyřicetkrát!“

A po chvíli jsi dodal:

„Víš... když je člověku moc smutno, má rád západy slunce...“

„Tedy v den, kdy jsi viděl západ třiačtyřicetkrát, bylo ti tolik smutno?“

Ale malý princ neodpověděl.

